

Arrest

nr. 43 396 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2010 wordt verzoeker door de Duitse asielinstanties overgedragen aan België. Betrokkene wordt aangehouden en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem.

Op 15 januari 2010 dient betrokkene een asielaanvraag in.

Uit het Eurodacverslag blijkt dat verzoeker het Schengengrondgebied via Griekenland is binnengekomen en dat hij in Griekenland op 31 augustus 2009 werd geregistreerd.

Op 19 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan Griekenland op grond van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van

de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna afgekort: Dublin-II-Verordening).

Ingevolge het laten verstrijken van de wettelijke termijn om te antwoorden, wordt Griekenland geacht de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Op 22 februari 2010 verstuurt de verwerende partij een Tacit Agreement naar de Griekse autoriteiten. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan motivering luidt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten H.Z.
geboren te G. , op (in) 00.00.1987
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, werd op 14.01.2010 door de Duitse instanties aan België overgedragen op basis van het akkoord Duitsland-Benelux van 17.05.1966. De betrokkene werd aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, 1° en 9° van de wet van 15.12.1980. Hij werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 15.01.2010 asiel vroeg. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 31.08.2009 te Samos door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene niet te weten of hij in Griekenland is geweest. Het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek is echter onweerlegbaar en toont duidelijk aan dat de betrokkene door de Griekse instanties werd geregistreerd. Op 19.01.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Gezien de vasthouding van de betrokkene werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in artikel 18(6) bedoelde termijn van een maand gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt deze persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 22.02.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat de Duitse politie hem aan België overdroeg, hij stelt geen specifieke reden te hebben voor de keuze van België als asielland. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheid stelde de betrokkene last van hoofdpijn te hebben. De betrokkene bracht echter geen attesten of andere elementen aan, die dit verklaarde probleem staven en aangeven dat het een overdracht aan de Griekse instanties zou verhinderen.

We merken op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden door de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Er is dan ook geen enkele concrete aanwijzing dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Griekse instanties niet volgens de vermelde normen en standaarden zal worden behandeld.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijft uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker krijgt toegang tot arbeid en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

De betrokkene brengt geen concrete elementen aan die aangeven dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, of zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Er moet worden benadrukt dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 6 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggedleid worden naar de bevoegde Griekse instanties”.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker aan wat volgt:

“Schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.

Artikel 51/4 eerste paragraaf van de wet van 15 december 1980, luidt als volgt:

“§1: Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvragen geschiedt in het Nederlands of in het Frans. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Op 15 januari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in en kreeg een bijlage 26 die in de Franse taal opgemaakt werd. De bijlage 26 bepaalt de taal waarin de asielprocedure zal verlopen, in casu in het Frans. In schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980, werden bijlagen 39bis en 13 quinquies en 26quater (bestreden beslissing) in de Nederlandse taal opgemaakt.”

De volledige bepaling van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

In casu heeft verzoeker aangegeven een tolk Dari te wensen en aldus bepaalt de staatssecretaris of zijn gemachtigde, conform de voormelde bepaling, de taal van het onderzoek in functie van de noodwendigheden van de Dienst. Als taal voor het onderzoek werd het Nederlands gekozen, waardoor ook de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld. Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“ machtsoverschrijding, schending van algemene rechtsbeginselen van het behoorlijk bestuur, van rechtmatig vertrouwen, van de onaantastbaarheid van bestuurshandelingen en van deze die in de intrekking bepalen van bestuurshandelingen die rechtsscheppend zijn, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Op 15 januari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum van Vottem. Op dezelfde dag, kreeg hij een bijlage 39 bis “Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats” verklarend dat verzoeker op basis van artikel 74/6 § 1 bis 12° van de wet van 15 december 1980 vastgehouden was. Nochtans, schrijft de bestreden beslissing dat uit het eurodac hit van 15 januari 2010 blijkt dat verzoeker reeds langs Griekenland gereisd was. Hij werd vastgehouden op deze detentiebasis tot de betekenis van de bestreden beslissing. Verzoeker kon dan ook niet zijn verdediging voorbereiden aangezien er niets op wees dat hij vastgehouden werd in het kader van een Dublin overdracht. Bovendien, werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 19 januari 2010, kreeg verzoeker de mogelijkheid gedurende een kort interview zijn vrees in Afghanistan uiteen te zetten. Deze fase van de asielprocedure kan enkel plaatsvinden wanneer België de bevoegde staat is voor het onderzoek van de asielaanvraag. In die zin, kan de Belgische Staat, dezelfde die aan verzoeker dit recht verschaft heeft, deze nu niet ontnemen en plots beslissen dat Griekenland uiteindelijk bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker. Een regelmatige rechtsscheppende handeling kan niet door het bestuur ingetrokken worden, indien de handeling onregelmatig is, dan kan die in de vastgelegde termijn voor de indiening van een vernietigingsberoep voor de Raad van State ingetrokken worden, of wanneer een beroep ingediend werd, tot de sluiting van de debatten (Raad van State, 11 februari 2000, JLMB 2000, pagina 586). In onderhavige geval, vervat de bestreden beslissing geen woord over de interview van 19 januari 2010). Indien de interview van 19 januari 2010 een vergissing was, is deze te wijten aan het bestuur die haar eigen nalatigheid niet kan opwerpen (Raad van State, arresten n° 76.966 van 18 november 1998, n° 82 983 van 20 oktober 1999, n° 116.127 van 19 februari 2003 en n° 156.155 van 9 maart 2006). Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing als zijnde de laatste fase van een onregelmatige procedure, de opgesomde bepalingen in het middel.”

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het eerste onderdeel van het middel van verzoeker gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Dergelijke argumenten kunnen niet dienstig aangevoerd worden tegen de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat zijn dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verwerende partij aan verzoeker werd gevraagd om een vragenlijst te beantwoorden ter eventuele voorbereiding op een gehoor en onderzoek door het Commissariaat-generaal. Deze vragenlijst heeft slechts een voorafgaand karakter en betekent geenszins dat het dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota geeft het stellen van enkele onderzoekende vragen geen recht op een verdere behandeling van de asielaanvraag door de Belgische asielinstanties noch volgt hieruit de verplichting om de asielaanvraag in België te behandelen. Verzoeker toont niet aan dat zijn rechtmatig vertrouwen werd geschonden. Bovendien wijst verzoeker geen enkele wetsbepaling aan waaruit zoiets zou kunnen worden afgeleid. Er is *in casu* aldus helemaal geen sprake van een intrekking van een rechtscheppende handeling.

Van machtsoverschrijding is er slecht sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid niet overschreden en verzoeker toont, gelet op de bovenstaande redenering, het tegendeel niet aan. De verwerende partij nam de bestreden beslissing binnen de haar toebedeelde bevoegdheid op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en conform de artikelen 10, § 1 en 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening.

In zoverre verzoeker een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing het verhoor van 19 januari 2010 niet vermeldt, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de

determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, punt 7 en artikel 10, punt 1 van de Dublin-II-Verordening en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht door zijn argument dat het verhoor van 19 januari 2010 niet in de bestreden beslissing werd vermeld. Het niet vermelden van het verhoor van 19 januari 2010 maakt niet dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zou zijn. Zoals hierboven reeds vermeld, geeft de bestreden beslissing duidelijk de determinerende redenen aan en deze volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van:

“artikel 3 lid 2 van de Verordening 34/2003 Verordening EG 34/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend Publicatieblad nr. L 050 van 25/02/2003 blz. 0001-001, artikel 3 Europees verdrag van de rechten van de mens, artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève, artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het non-refoulement principe.”

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

A. Situatie van de Griekse asielinstanties

Verzoeker volhardt dat het asielsysteem hoogstens nalatig is in Griekenland. Dat wordt bevestigd door een groot aantal bronnen en dit terwijl er in de bestreden beslissing het volgende geschreven staat: ‘Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. (RVV. Nr. 21.514, 16/01/2009). Ten eerste valt op te merken dat er sinds dit aangehaald arrest al een jaar verstreken is. Enkel op één jaar tijd, is er een hele hoop verslagen en nieuwe rechtspraak bijgekomen betreffende de situatie van de Griekse asielinstanties. Wat betreft de algemene situatie van Griekenland voor asielzoekers verwijst verzoeker naar het rapport van de UNHCR December 2009: Dit rapport nodigt de staten uit om asielzoekers niet naar Griekenland over te handigen krachtens de Verordening 343/2003 (stuk 3). « “In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU. Tegenpartij blijkt duidelijk een verwarring te maken tussen het materieel en theoretische recht op asiel en opvang en de reële situatie zoals die dagelijks plaatsvindt. Ten laatste, rekeninghoudend met de huidige financiële chaos die in Griekenland niet als prioriteit beschouwd wordt door de Griekse regering en dat de actuele situatie integendeel nog zal verslechteren.

B. Situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, uit een regio waar de subsidiaire bescherming toegekend wordt. Bovendien, ondervond hij ook persoonlijke bedreigingen van de Talibanen.

1) Detentie

Toen verzoeker per boot op het Griekse strand (Samos Eiland) aankwam, werd hij op een gewelddadige manier aangehouden door de politie en ongeveer 18 dagen vastgehouden. Hierna werd hij vrijgelaten

met een bevel om het grondgebied te verlaten. De detentie omstandigheden worden zwaar bekritiseerd door het UNHCR verslag van december, p.8: "Detention of asylum-seekers. While detention of asylum-seekers who arrive in an irregular manner is not mandatory under Greek legislation, 35 in practice they are systematically detained, along with other irregular entrants. Administrative detention is legitimized through the issuance of a deportation order within 48 hours of the arrest, accompanied by a detention order, which is lifted only following court procedures ("objections against detention"). Alternatives to detention are not considered and no individual assessment of the need to detain an asylum-seeker takes place.³⁶ At several entry points, the period of detention is prolonged of the individual applies for asylum. The threat of prolongation of detention, combined with the substandard conditions in many detention facilities, may deter persons from applying for asylum. 37. Conditions in administrative detention facilities are generally inadequate, with the exception of two new detention centers in Samos³⁸ and in Fylakio-Evros.³⁹ However, also these concerns arise due to severe overcrowding, lack of well-trained staff the absence of formalized regulations and financial constraints. In other locations, irregular migrants and asylum-seekers are detained in unsuitable facilities, such as warehouses and police stations. Police detention facilities are also extensively used, despite being inappropriate for holding people longer than a few days, in the Evros region in particular, UNHCR has identified poor hygienic conditions in the main Border Guard Police Stations,⁴¹ as well as failure to separate men, women and unaccompanied minors,⁴² and limited access to medical care for detainees.⁴³ Asylum-seekers have also described police violence in detention.⁴⁴ The European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment (CPT reported in October 2008 on allegations of ill-treatment and on the poor general conditions.⁴⁵ Detainees do not have access to information, legal counseling and interpreters, except in the few facilities where services are provided by NGOs or others through limited EC-funded projects ⁴⁶. Even in these locations, the high numbers of persons needing assistance mean that these services are not available to all who need them. Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft. Dat het eiland Samos aan de grens ligt bij Turkije evenals de detentieplaatsen van de twee recent arresten (S.D. / Griekenland en Tabesh c. Grèce) ook om asielzoekers ging die aan de grens vastgehouden werden. Het is ongetwijfeld dat de situatie aan de grenzen van Griekenland het er slechtst aan toe zijn aangezien ze onophoudelijk nieuwkomers arresteren in tegenstelling met het centrum van het land.

2) Toegang tot de asielprocedure

Toen verzoeker vrijgelaten werd, reisde hij tot Athene. Daar verbleef hij twintig dagen. Hij verteld dat Griekenland tenminste even gevaarlijk is als Afghanistan. Men vindt er de Afghaanse maffia (klaar om voor 100 euro te vermoorden), de Griekse racisten en de politie die regelmatig klappen uitdeelt. Gedurende die tijd werd hij door niemand geholpen. Hij kreeg geen legale hulp of enige tip. Hij wist nergens naar toe en voelde zich onveilig. Hij vond uiteindelijk een passeur die hem beloofde om tot in Duitsland te geraken. De haast onmogelijkheid om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen werd bevestigd door het UN Rapport. Bovendien, het feit dat er geen enkele hulp verleenbaar is op straat, versterkt de ontoegankelijkheid. "Access to the asylum procedure. Some people who are apprehended at the border or after irregular entry into Greece do not express the wish to seek asylum in Greece. In some cases they may be reluctant to apply because of problems in the Greek asylum system, including the limited prospects of recognition and inadequate conditions of reception. Many are aware that an application will involve registration in Eurodac, and likely return to Greece if they seek asylum in another country participating in the Dublin IT Regulation. For those who wish to apply for asylum in Greece, access to the procedure remains challenging. Applications may in theory be lodged at all points of arrival on Greek territory. According to article 2 of Presidential Decree 90/2008, the "competent authorities to receive and register asylum claims" are: (1) the Asylum Departments of the Aliens' Directorates of Attica and of Thessaloniki, (2) the Security Departments of the National Airports. and (3) the Subdirectorates and Security Departments belonging to the Police Directorates across the country (there are 53 Directorates), in practice, it appears difficult to lodge an asylum claim outside Athens,²⁷ owing to various factors. Border authorities frequently refuse to register claims, and refuse entry, or remove irregularly arriving people, as described above, Greece lacks arrangements at points of entry whereby people seeking international protection can be identified. Interpretation, legal advice or other forms of assistance or procedural counseling are scarce. Only a handful of structures are, periodically, in place which could provide such assistance, for instance under an EC-funded project²⁸ or other NGO activities. At sea and land entry points, experienced staff are not available to respond to the needs of vulnerable persons such as unaccompanied children or traumatized individuals. Even at the Asylum Department at "Petrrou Ralli" in Athens, registration of claims is difficult, as the system lacks capacity to meet the demand. Applications are received on only one day per week. At present, around 20 claims are registered in one day, although up to 2,000 persons may be queuing to apply for asylum. Persons seeking to apply for asylum may be obliged to return repeatedly over several months before having the

opportunity to register. No standard prioritization system applies. Registration staff are police personnel who lack training for this specialized function, and are insufficient in number. Asylum claimants are expected to provide an address in Greece, and given the difficulties asylum-seekers face in securing accommodation,³² this proves impossible for many people. Consequently, it is difficult for the authorities to notify asylum-seekers of developments in their case, and for asylum-seekers to meet deadlines for important procedural steps, including the filing of an appeal."

3) Refoulement

Verzoeker verwijst naar de ontoegankelijkheid en de slechte kwaliteit (cfr UNHCR verslag) om te volharden dat er evenals een grote risico of refoulement bestaat in Griekenland. Het internationaal recht omvat een fundamenteel beginsel van non-refoulement. Dit principe belemmert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico, lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève. Zoals uitgezet in de feiten, koestert verzoeker een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op een ernstige schade in Afghanistan en heeft recht op een serieuze onderzoek van zijn asielaanvraag.

4) Individuele aard van het risico

Indien Uw raad nog niet overtuigd zou zijn van de schending van de opgeworpen bepalingen in het derde middel in geval van overdracht van verzoeker naar Griekenland, haalt verzoeker nog de volgende rechtspraak aan: De rechtspraak van de Europese Rechthof voor mensenrechten beperkt de voorwaarde van een schending van individuele aard tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. Verzoeker behoort tot een groep die recht heeft op een internationale bescherming Deze enige hoedanigheid volstaat dan ook om een persoonlijke schending te kunnen verwachten in Griekenland. Dit vloeit voort uit de volgende rechtspraak: : "Dans les affaires ou un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire l'existence de in pratique en question et son appartenance au groupe visé. (Saadi c Italie (Requête no 37201/06 132 ; in dezelfde zin : Salah Sheekh v Netherlands (Application no 1948/04, §184) ; Abdolkhani & Kariminia v Turkey (Application no. 30471/08, §75))

C. Uiteenzetting van het middel

Het terugzenden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148) Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift, en middels zijn persoonlijke ervaring, in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. De Conventie van Geneve is bindend en de verbintenissen ervan zijn in ons nationaal recht geïntegreerd zodanig dat de tegenpartij zich ook verantwoordelijk maakt van de schending van artikels 48, 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 Conventie van Geneve. In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals verzoeker reeds persoonlijk kon meemaken en zoals zijn relaas bevestigd werd door de stukken in bijlage. Verzoeker verwijst nog naar het arrest van het Hof van Beroep van Brussel waarbij de rechter geoordeeld heeft dat: "Les nombreux rapports alarmants émanants d'institutions internationales diverses, (...) qui constatent que nonobstant la transcription par la Grèce des normes européennes en matière d'asile dans sa législation nationale, In situation sur le terrain n'a pas encore évolué favorablement". (arrest Cour d'Appel Bruxelles, du 12/10/2009, (3ème chambre) R. N° 2009/7187) en legt nog een ander arrest van la Chambre des Mises en Accusation van Brussel en die eveneens tot een schending van artikel 3 besluiten. Bovendien, wordt ook de aandacht getrokken op het feit dat er tussen nederlandstalige en franstalige kamers een verschil in rechtspraak bestaat (stuk 4). Inderdaad, de Franse kamers schorsen de uitvoering van de bijlagen 26 quaters wanneer deze Griekenland als verantwoordelijke staat verklaren (stuk 5). Ook het EHRM schorst elke uitzetting naar Griekenland (stuk 6). Bijgevolg, dient verwerende partij artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen zoals aanbevolen door de UNHCR. « "In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylumseekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU." Bijgevolg werden al de geviseerde rechtbepalingen waaronder de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

In casu blijkt dat verzoeker het Schengengrondgebied via Griekenland is binnen gekomen en dat zijn vingerafdrukken op 31 augustus 2009 geregistreerd werden te Griekenland. Aldus is Griekenland in eerste instantie de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker betwist niet dat Griekenland conform de Dublin-II-Verordening in eerste instantie verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag doch meent dat België toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule.

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (‘de soevereiniteitsclausule’) stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan de handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM verplicht bijgevolg de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, met name Griekenland is een lidstaat van de Europese Unie, een rechtstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend

te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, 2 december 2008, § 17: 'The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives. "Vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggestuurd worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTE en Y. HAEOK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 128-129; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, Moayad v. Duitsland, 20 februari 2007, § 65-66; EHRM, Said v. Nederland, 5 juli 2005, § 54; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 67 en EHRM, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, § 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoeker in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Wanneer de verzoeker als asielzoeker geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet zijn land van herkomst is, kan hij enerzijds invoeren dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat hij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar zijn land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

In de eerste hypothese is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd. Ook is verwijzen naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoeker niet voldoende om het voorgehouden reële risico vast te stellen. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 12 oktober 2009 en een ander

arrest van “La Chambre des Mises en Accusation” daar verzoeker louter verwijst naar deze arresten en zich beperkt tot de stelling dat deze arresten hebben besloten tot een schending van “het artikel” 3 zonder aan te tonen dat de situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing. Tevens dient erop gewezen te worden dat verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor geen enkele melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten, niettegenstaande hij hiertoe de kans had. Het is pas voor het eerst in zijn inleidend verzoekschrift en na raadpleging van zijn advocaat dat verzoeker verwijst naar de situatie in Griekenland en zijn vermeende persoonlijke ondervindingen. Met deze plotse wending in zijn verklaringen toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in Griekenland. Het enkele feit dat de asielprocedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie tekortkomingen kent, volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van verzoeker naar voornoemde staat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als ‘het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst’, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoeker, door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd op 31 augustus 2009 te Griekenland en dat verzoeker desondanks niet werd teruggeleid naar Afghanistan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat een terugleiding naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden of van het non-refoulementbeginsel zoals opgenomen in artikel 33 van de Conventie van Genève.

Waar verzoeker stelt dat artikel 1 van de Conventie van Genève is geschonden, verzuimt hij *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde bepaling schendt. Tevens merkt de Raad op dat artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève geen directe werking heeft. Gelet op het voormelde is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Wat de schending van de motiveringsplicht betreft, verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grieven.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tiendoor:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU